

A Társaság

Patricia, connaughti hercegnő.

Holzer

divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.

Schneider Rózsi és Kató

Budapest, IV., Váci-u. 8., félemelet. // Telefon 94-35.

Utcai és estélyi ruhák, köpenyek, kosztümök,
bluzok és pongyolák állandó nagy választékban.

A Társaság kiadóhivatalában megrendelhető **KÓBOR TAMÁS**
legújabb regénye:

A HALÁL

Ára 10% felárral 11 korona.

Belvárosi Színház
IV., Koronaherceg-utca 6. sz.
Telefon: 93-16. Telefon: 93-16.

Az
ötvenéves férfi

Irta: HAJÓ SÁNDOR.

Kezdeté 6 órakor.

INTIM KABARÉ

Teréz-körut 46. Telefon 65-54.

Minden este pont 6 órakor

B. Marton Erzsé
vendégfelléptével: **Az okos asszony.**
Vigjáték. Irta: Balázs Sándor. — **A Biedermayer-**
család. Operette Irta: Sterk Vilmos, zenéjét Ziehrer.
— **Dr. Casanova.** Fordította: Balassa Emil. — **Itélet**
előtt. Irta: Beldj Izor. — **A bizalmiférfi.** Irta: Gosz-
tonyi Adám. — **Magánszámok.** Konterál: Kovács A.
Jegyek előre válthatók a pénziárnál és a jegy-
elárusító helyeken. Elővételi díj nincs.

Old American

Különlegességek őszi és téli egyszerű kalapokban

Budapest, Belváros

Telefon 169-97. IV., Egyetem-utca 3. sz.

DRASCHE-LÁZÁR ALFRÉD regénye:

ENYÉM VAGY!

Megrendelhető „A Társaság” kiadóhivatalánál Buda-
pest, IV., Reáltanoda-utca 18. Postaköltségre külön
* 60 fillér küldendő. *

LITTKÉ

Casino
for England
Cremant Rosé
Sport

Szenzációs könyvujdonság!

**JÓ MODOR — JÓ
TÁRSASÁG.**

Az uri elegáns élet mű-
vészete.

Irta: Ifj. Gonda Béla.

Ára füzve 12.— korona,
kötve 16.— korona.

Megrendelhető a szerző-
nél: I., Budafoki-ut 22

FREYBERGER ALFRÉD
műhímző specialista

BUDAPEST, IV., Váci-utca 8. sz.

Telefon: 87-47.

Elvállal: mindennemű gépi és kézi hímzé-
sek, aszur, plissé és gombok készítését.

LISZTES JÓZSEF

szücsmester,

Budapest, IV., Váci-utca 46. szám.

Ajánlja saiat műhelyben készült, dúsan felszerelt kész
szőrmeáru raktárát. — **Mértékutáni megrendelések,**
átalakítások a legmegbízhatóbban és a legna-
gyobb gonddal teljesítetnek.

Schmoll J. Daisy

Budapest,
IV., Koronaherceg-utca 7. sz.
(Pilvax-közben.)

Gyermekruha különlegességek.

Lohr Mária · Kronfusz

Gyár és főzlet:

Budapest, VIII., Baross-utca 85. sz.

A főváros első és legrégebb csipketisztító-
vegytisztító és kelmefestőgyári intézete, ala-
pitva 1867. évben.

Telefon: József 2-37.

FIÓKOK:

II., Fő-utca 27, IV., Eskü-ut 6, Kecse-
méli-utca 14, VI., Andrássy-ut 16, VI.,
Teréz-körut 39, V., Harmincad-utca 4, VIII.,
József-körut 2.

A TÁRSASÁG kiadóhivatalában
megrendelhető

DRASCHE-LÁZÁR ALFRÉD

új regénye:

Tüzkereszt

A népszerű író nagyszerű regényének,
a „Tüzpróbá”-nak folytatása

Ára

10% felárral 15 K 40 fillér.

A Társaság

hasábjaira előkelőbb cégek részéről hirdetések feladhatók a kiadó-
hivatalban, IV. ker., Reáltanoda-utca 18. Telefon: József 25-11.

Zelizyné Rády Adél

női divat műterme

Telefon: József 34-67.

Budapest · IV., Kecskeméti-utca 13.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS TÁRSADALMI KÉPES HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

VI. évf.
4-ik szám

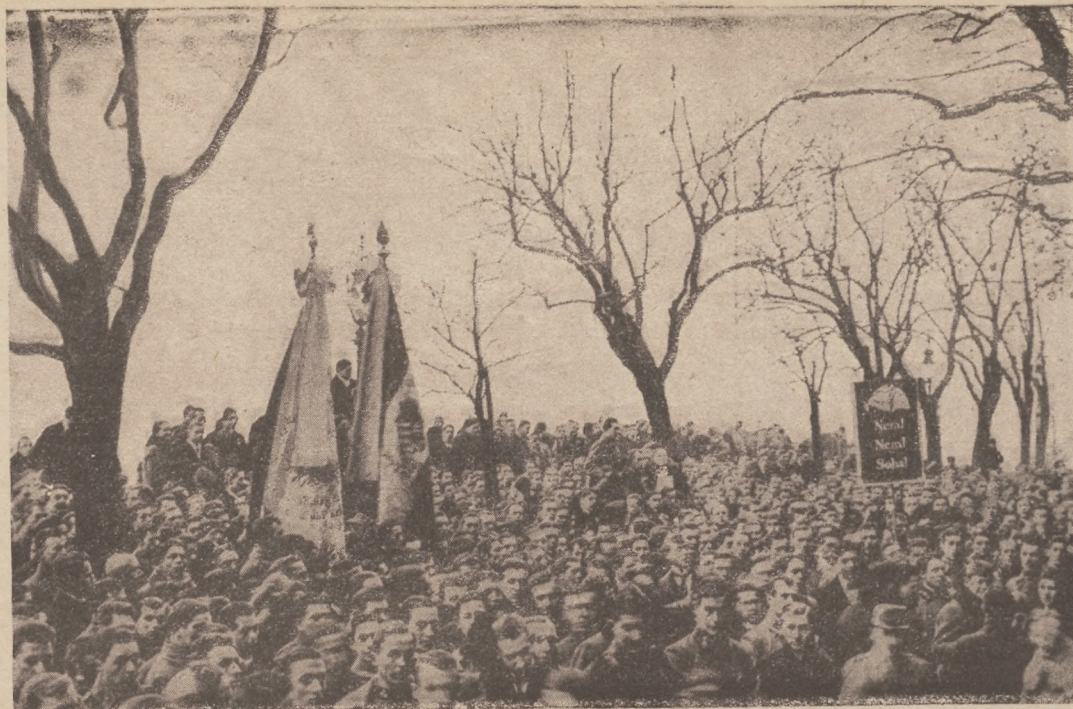
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-ÚJ 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.
Előfizetési árak: egy évre 60 K, félévre 30 K, negyedévre 15 K. Egyes szám ára 1 K 50 fill.

Budapest,
1919 január 26

Márton Ferenc festőművésznek „A Társaság” részére készített rajza.

gróf Festetics Sándor.

A budapesti ifjuság tüntetése Magyarország területi integritásáért az amerikai bizottság előtt.
A tömeg a Dunaparton a Hímnuszt énekli. Herzog András báró felvétele.

BÖLCSŐM: DRÁVAPART . . .

*A Drávaparra szállok gondolatban,
hol a füzesben harangoz a komp,
S a parasztházak füstös pitvarában
január-éjben dúdol a doromb
a tutajosok méldzó dalára
s a Moldva, melytől ezüstös a lomb. —
Kis falumra, honnan a vend parasztkok
nyomorúsága korán elszalasztott.*

*A hid tövében a méla malomra
s a sovány rétre Domboru alatt.
Apámra, aki robotolt hatunkért
és télben, nyárban estig elmaradt.
Kis lámpásával elfáradt kezében
szivünkbe szórt pár bágyadt sugarat . . .
És kapargatta hétköznap s vasárnap
a milliókat a gaz uraságnak.*

*Szegény falum ma már nem Magyarország,
Költő vagyok, kiüzött, hontalan.
Apámnak könnyje mindhiába hullott,
bús gyermekségem kertje nyomtalan.
Anyám is már idegen földbe fekszik,
a siri álma hideg, nyugtalan . . .
Nincs semmi már, csak sötét pusztulás van
s a szél felém sikolt a pusztulásban.*

*Ti szerbek, kik most ott laktok helyünkbe,
hol bölcsőm állott s hol apám aludt:
kopogjatok be az új urasághoz,
zörgessétek meg a tölgyfazsalut!
Kivánjatok néki jó vigasságot.
aludjék békén, nyugton, hogyha tud . . .
S tanítsa meg a fiát és az apját,
hogy munkás előtt vegye le kalapját!*

SOMLYÓ ZOLTÁN.

Mozivilág.

Irta Sas Ede.

Budapesti regény.

— Nem értem. Miért volna úgy elszomorodva?
Hiszen, ha csak egy icike-picikét is szeret, akkor
örülnie kell annak, aminek én örülök! Pedig úgy
örülök, Jani, hogy tele van a szívem muzikaszóval. Láss,
azt mondják, hogy tehetségem van erre a pályára.
Hogy fényes sikerek várnak reám. Hogy nagyszerű
jövőnek nézek elébe! Hiszen magának együtt kellene
megünnepelnie a mai napot, amikor ez a jövődő
előttem kitárul! . . .

— A mai napon én úgy érzem magamat, Katóka,
mintha temetésen volnék. Temetek. Az én régi édes
kis Katókámat temetem.

— Ez vers! Ezt meg fogja irni versben.

— Ugy van. Meg fogom irni versben. Verset
irok, ha nem is a kis kunyhóról, hanem arról a két-
három szobás lakásról, amibe egykor az én Katókámat
akartam vezetni. Az én álmaim a jövőről elérték ebbe
a két-három szobába. De maga! Ó ünnepezt moziki-
rálynő! Világhírű star! Magának ötszobás lakása lesz
a köruton, Magának nyaralója lesz a tengerparton.

— S ez olyan kétségbeejtő kilátás a jövőre?

— Még gunyolódik is, Katóka? Ezt igazán nem
érdemlem meg magától. Ha már el kell szakadnunk
egymástól, ha már utaink elválnak, maga megy az öt-
szobás fejedelmi lakás és a tengerparti nyaraló felé,
legalább tetesse magát, legalább hazudja azt nekem,
hogy magának is fáj ez a lemondás egy kicsit . . .

CUENDET CONSTANT

svájci órás Budapest, IV. Kigó-tér 5.

Az órás szakmát felölelő összes zseb-, napp-, fali- stb.
órák raktára. Alapítva 1862.

KARCSATTÓRÁK. IAVITÁSOK. KATONAÓRÁK.

— De... de én nem értem magát, Jani. Ne beszéljünk versben, hanem prózában. Miért kell nekünk azért elszakadnunk, amiért én majd esetleg sok pénzt keresek a mozizással?

— Maga nagyon kedves, Katóka. De hát köszönöm, én ebből igazán nem kérek. Ismeri erről a nézeteimet. Bolondos büszke gondolkodás — nem illik egy prózai postahivatalnokhoz, csak egy ostoba poétához. Hogy a művész nő férje legyek — ezt a szerepet igazán nem óhajtom betölteni. Kegyed ezt nagyon jól tudja: tisztában volt velem, hogy mikor a filmgyár küszöbét átlépte, s mátt akkor választott s választása nem én rám esett.

Kató nem felelt. Csöndesen ült a karszékben a fiatal ember előtt s a kopott szőnyeg elfakult, összerosódott virágait nézte, mintha azon valami különös figyelemreméltó szépségeket fedezett volna föl s azután ráemelte a szemét a fiura:

— Istenem — hát én elismerem, hogy tudtam, hogy nagy ellenkezéssel fogok magánál találkozni. De mikor nem bírtam, nem bírtam lemondani, amiről annyit, de annyit álmodoztam. A sikerekről! A dicsőségről. Hiszen maga poéta. Magának meg kell engem értenie. Tegye a kezét a szívére: le tudna maga mondani a versírásról?

Szabó ur nagy hévvel vágott bele:

— Ha maga és a versfaragás közt kellene választanom? Inkább sohase vennék tollat a kezembe!...

— Ne esküdjék, poéta ur! Bizonyos vagyok benne, hogy megszegné az esküjét.

— Tegyen próbára!

— Nem állná ki a próbát. Hogyis van a bibliában? Krisztus is megjövendölte Péternek: az első kakasszóra meg fogsz tagadni engem!

— Még a bibliát is citálja! Csakhogy megint gunyolódhasson velem? Csöpp kedvem sincs a tréfára, Katóka. De persze maga ma nagyon is jókedvű. Hogyne! Amikor a leendő mozikirályné megindul, hogy trónját elfoglalja!

Kató felugrott:

— Lássá: most meg már maga csufolódik! Hát igen: megindultam. Hogy királyné lesz-e belőlem, azt nem tudom.

— De postásné nem lesz, azt tudja.

Kató felelni akart — természetes, hogy ingerülten. Keményen oda akart mondani Janinak, akivel igaz, hogy esténként, a meghitt bizalom suttogó perceiben, ezer tarka himet varrtak az ő közös jövőjükéről — de akinek azért utóvégre sem volt joga az ő sorsába így beleavatkozni. Nem és nem!... E pillanatban azonban megcsendült az előszoba csengettyűje: az édesmama hazaérkezett, a leány sietett neki ajtót nyitni. Jani vég-elborultan nézett az ajtóra: mintha a koporsó födelét csukták volna be a leány mögött. Hm. Ez vers! S fölmerültek lelkében a sorok:

Távoztál. S én szomoruan
Néztem, néztem az ajtóra.
Most zárult be mindörökre
Boldogságom koporsója...

Meg volt a rimekkel elégedve. Meggyújtotta íróasztala lámpáját és munkához ült. Papirra vetette a verset; később pedig egy készülő nagyobb művét is elővette fiókja mélyéből. Szabó Jani tudnillik többek között egy mozidarabon is dolgozott. És sóhajtva gondolt arra: mégis szép dolog volna, ha azt valahol elődanák!...

ÖTODIK FEJEZET,

amelyben váratlan katasztrófa szakad Kőrösladányi ut műintézetére.

Az estétől kezdve, amikor Kató és Jani között ama nevezetes párbeszéd lefolyt, a meleg és bizalmas barátság, amely a két ifju és ábrándos szívet összefűzte, ugyancsak meglazult. Az elmondottakból kiviláglik, hogy Szabó ur csaknem olybá vette Kádár kisasszonyt, mintha mátkája volna, ha nem is tartották még meg a hivatalos eljegyzést — most azonban már csak úgy tekintett rá, mint az albérlő a háziasszony leányára, akit udvarias tisztelettel köszöntött, amikor vele találkozott. A multakról, a multak örömeiről és reményeiről csak az a fájdalmas pillantás beszélt, amit lopva vetett a leányra, amikor vele találkozott...

Katót rendszeren Csillag Ábris, a Samesz, kísérte haza a moziiskolából, vagy a fölvételekről, amelyek szorgalmasan folytak a filmgyárban. A leány nagyon megkedvelte a hóbortos fiút, aki pompásan elmulatatta őt s ami fő: hiven és őszintén informálta őt mindenkiről, akivel csak a furcsa alakokkal oly népes mozivilágban dolga akadt.

Egy este, amikor jó későn ballagdáltak hazafelé, a friss szőlőt szemecskélve a papirzacskóból, ami ismét a samesz gavallérságát hirdette — Csillag Ábris azzal állott elő:

— Tudja, Katóka, ez már mégis disznóság, ahogy magukat ez a vén csirkefogó madárijesztő, az a Kőrösladányi kiuzsorázza és becsapja!

A budapesti tüntető körmenet vezetői zászlóval és propaganda-plakáttal. Herzog András báró felvétele.

— Hogy-hogy?

— Hát mondja: mit kapnak maguk egy napi statisztálásért a filmgyárban?

— Mit kapunk? Talán azt akarja mondani, hogy mit fizetünk? Az igazgató ur azt mondja, hogy ezzel tanulunk, s nemhogy mi kapnánk, de mi fizetünk neki tiz-tiz koronát.

— Akasztanák föl a nevenapján, Micsoda lóköttő!

— Miért?

— Hiszen a filmgyár neki személyenként és naponként harminc koronát fizet. Az magukat illeti. S még ő zsarolja meg magukat tiz korona erejéig! Tulajdonképpen nem szabadna ezt magának elárulnom, mert ez hétpecsés államtitok; de magát én imádom Katóka s ezért nem engedhetem, hogy tovább is becsapják. Holnap reggel mindjárt menjen a nyakára és követelje a jussát. Mert holnap befejezzük ezt a filmet, s akkor esedékes a fizetség. Hát csókolom a gyönyörűen manikürözött, de manikürözés nélkül is gyönyörű kezeckéit, Katóka, és álmodjon szépeket!

Csillag ur nagy lendülettel emelte le kalapját billiárdgolyónyi kis fejről, amikor most a ferencvárosi bérkaszárnához érkeztek, amelynek kapuján a leány besurrant. Annyira kihozta a sodrából a segédrendező leleplezése, hogy bucsuzóul még oda sem nyújtotta neki a megkinált kezét. De hiszen ez mégis fölháborító! Az igazgató, akire ő oly megkülönböztetett tisztelettel nézett! Ismét egy nimbuszos alak, akiből ki kell ábrándulnia. Így megy ez már mindig a mozi-világban?

Na megállj, tolvaj!

Szörnyű módon bosszantotta, hogy így becsapták. S annál jobban fáj neki a dolog, mert hiszen a kelenyéjére megakarított pénzecskéjét költötte eddig is a tandijra, meg a művészi kiképzés egyéb költségeire. S úgy érezte, mintha valakit meglopott volna ezzel a titkos költsékezéssel. Hej, ha ezt Szabó Jani megtudná, milyen kárörömmel dörzsölné az orrcsokája alá: Látja, Katóka!

Világért el nem panasolta volna a keserűségét Janinak, noha a fiu észrevette a szokatlan rossz kedvét s dacára a közjük fagyott tartózkodásnak, meg nem állhatta, hogy meg ne kérdezze:

— Mi baja, Katóka?

— Nekem? Semmi! Mi bajom volna? — sietett szobájába a leány.

De annyira már még sem türtöztethette magát, hogy ki ne öntse melettlankodását egyetlen megmaradt bizalmasa, a derék, becsületes Ancsura leányzó előtt, aki nagynehezen értette meg ugyan a dolgot, de amikor megértette, annál jobban osztozott kisasszonykája fölháborodásában.

— Föl kellene akasztani az ilyen gazembert!

S másnap reggel Kató azzal a föltett szándékkal állított be a moziiskolába, hogy számon kéri az igazgató úrtól a turpisságát.

— Is enem — honnan is veszi hozzá a bátorságot? Jobban szégyelli magát, mint az igazgató.

A számonkérésre azonban nem volt szükség.

A tanterem nyüzsgött, mint a megháborgatott méhsereg. Izgalom, forrongás — fiuk, leányok mohón kapkodtak ki egymás kezéből egy ujságlapot, valami szenzációs cikket faltak mohón és o vasták föl egymásnak. Ricsi elébe szaladt a lappal Katónak:

— Olvastad?

— Micsodát? — akasztotta föl a leány kalapját a fogásra s átvette barátnöjétől az ujságot.

A lapban hosszú cikk, mérges támadás volt a fővárosban veszedelmesen fölbujánzott moziiskolák ellen általában s a Kőrösladányi Albin ur műintázete ellen különösen. Az igazgató ur le volt abban festve úgy, hogy ha a tükörbe néz is, nem láthatott volna benne találóbbs fotográfiát.

A fulánkos cikk végül felhívta az illetékes hatóságok figyelmét a moziiskolára, a szélhámosság fészkeire, az erkölcsi mótely melegágyaira, amelyeket a legsürgősebben be kell csukni, ne csalogassák tovább ártatlan áldozataikat, a dicsőség lidérctüztől elkaptott fiatalágot a mocsárba, arra a pályára, amelyen bizony sokszor csak csalódás, keserűség, züllés vár reájuk.

Aláírva: Sz. J.

Amely két betűről Katóka persze nagyon jól tudta, hogy kinek a nevének jelentik?

De hát hogy tudta meg Szabó Jani az egész dolgot? Bizonyosan Ancsurának járt el a szája. Szabó Janinak pedig több se kellett, még aznap éjjel rohant a szerkesztőségbe s megírta a leleplezést. Képzeltető, hogy milyen káröröm fütötte — halálos csapást mérhet a moziiskolára, amely őt az ő szíve bálványától elválasztotta.

Hát ami a kárörömet illeti: ez a legemberibb indulat a Kőrösladányi ur növendékei közt is ugyancsak kilobbant, amikor a támadó cikket olvasták.

Ugy kell a vén madárijesztőnek!

Az igazgató ur e percben megjelent a tanterembe. Természetes, hogy az ártatlanul megtámadott igazság fölháborodásával:

— Ez a jutalma ebben az országban annak, aki évtizedekig gyarapítja a nemzeti kultúra kincsházát! Ki kell ebből az országból vándorolni!

Az igazgató ur elhallgatta, hogy egy izben már kivándorolt, de a föld tulsó oldalán sem termett számára babér s jobbaak látta, visszatérni a mostoha haza földére...

— De hát én tudom, hogy honnan fuj a szél. Az egész annak a semmirekellő Csillag Ábrisanak az aljas bosszuműve. Megharagudott rám, mert nem akartam neki elég sápot adni a föllépti díjakból. De megállj, gézengúz! Ha te úgy, én is úgy! Majd lerántom én róla az álarcot. Tudom, hogy úgy kirugják a filmgyárból, hogy csak úgy nyekken!

A növendékek azonban arra voltak kíváncsiak, hogy mi lesz az ő föllépti díjaikkal? Amire az igazgató ur megnyugtatta őket, hogy eszeágában sem volt tőlük azt elvonni. Egy kis kellemes meglepetésben akarta őket részesíteni. Be akarta tudni a tandijba, satóbbi, satóbbi. Hogy is tételezhetnek róla föl egyebet, aki

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az uri világ találkozója.

világéletében önzetlen apostola volt a kulturának? Hiszen erre az intézetre is ráfizet.

— S most ez a botrány! A vizsgálat! A rendőrség! Kegyeteknek is mennyi kellemetlenségük lesz, ha a vizsgálat alkalmával azt vallják, hogy a támadó cikk állításai igazak. Nem, uraim és hölgyeim — nekünk az intézet hírnevét szeplőtlenül meg kell őriznünk. Kegyeteknek a saját jól felfogott érdekükben ki kell jelenteniök, hogy a cikk állításai egytől-egyig szemenszedett valótlanok. Hogy a föllépti díjakat megkapták — aminthogy meg is kapják. Akkor a cikkíró ellen sajtópört indítunk, a cikkíró be fogják csukni — ellenkező esetben a mi iskolánkat fogják becsukni!

Ezt a szégyent nem hagyják jönni az én ősz fejemre, ugyebár?

Amire Ricsi csak annyit jegyzett meg Katónak, hogy az igazgató urnak csakugyan igaza van: az ő feje valóban ősz, csak az avatatlanok nem tudják, hogy festi a haját.

Kató felindultan tért haza az iskolából, amelyben persze az izgalom e napján nem volt előadás. A nyilvános botránytól ő is rettegett s éppen nem kívántjókát Szabó urnak, amiért ezt a cikket elkövette. Hej, hogy megmossa a fejét, ha estére találkozik vele! Janival

ugyanis mindig csak este találkozott, mert a postatiszt vendéglőben étkeztén, onnan egyenesen visszasietett hivatalába s csak estendén tért haza kisdudonathoz.

Délután Kató kivillamosozott a ligetbe, hogy kiszellőztesse a fejét, amely megfájdult az izgalmaktól. A vajdahunyadi vár udvarán üldögélt, s észre se vette, hogy valaki mellé telepedett a padra, csak mikor az illető hangosan ráköszönt.

— Csókdosom a gyönyörűen manikűrözött, de manikűrözés nélkül is gyönyörű kacsóit!

A lány fölkapta a fejét:

— Nini, Csillag! Hát maga mit csinál itt? Miért nincs a fölvételnél? Hiszen tudtommal ma is fölvétel van a gyárban.

— Csakhogy én már nem vagyok a gyárban.

— Nincs a gyárban? Hiszen tegnap még ott volt.
— De ma dél óta már nem vagyok ott. Kidobtak.
— Miért?
— Mert az a gazfickó Kőrösladányi odaszaladt az igazgatósághoz s engem befeketített, hogy tiz korona sápot kaptam a föllépti díjakból.

— S ez persze nem igaz?

— Persze, hogy nem igaz. Csak ötven százalék benne az igazság. Csak öt koronát kaptam. Tizet csak akartam kapni. De ez még hagyján. A gazdasági főnök gyanút fogott és elkezdte vizsgálni a költség számláimat s kiderítette, hogy több kocsipénzt számítottam föl, mint amennyit kifizettem.

— S ez is csak ötven százalék erejéig igaz.

— Ez, sajnos, százötven százalék erejéig igaz.

— S maga ezt nekem ilyen egyszerűen bevallja?

— Csak nem fogok magának hazudni, Katóka? Magának én mindig csak az igazat mondtam. Például, hogy imádom. Mea culpa, mea maxima culpa! Biz' én nagyobb kocsiszám lákat állítottam ki. Amelyik segédrendező ezt nem követte el, az vesse rám az első követ.

— No, mint ne mondjon ilyent!

— Tízszálat a kivételeknek,

amelyek csak a szabályt erősítik meg. Én azonban nem vagyok a kivétel, hanem a szabály. Különbben nem én vagyok az oka, hanem a gyomrom. A jó étvágyam áldozata vagyok. Olyan étvággyal vert meg a jó Isten, hogy azt nem tudom kielégíteni abból a nyomorult fizetéséből. Mikor betérek egy vendéglőbe, s meglátok egy kedvemre való ételt az étlapon, — kénytelen vagyok beírni egy bérkocsit a költségjegyzékbe.

— Hallatlan!

— Egy esztendeig olyan becsületes voltam én, Katóka, hogy utcai Cato Rinaldo Rinaldini volt hozzám képest. Akkor tudniillik gyomorhurutban szenvedtem. Alig birtam valamit enni. De aztán megint ki-gyógyultam, — adjó gyomorhurut, adjó becsület! Jelenleg éppen ellenkezőleg: gyomortágulásban szenvedek. Azért is csaptak el a filmgyárból! (Folytatjuk).

Coolidge professzor, az amerikai birtóság vezetője beszédet mond a tüntető budapesti iffusághoz a Dunapalota szálloda erkélyéről.

Herzog András báró felvétele.

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

Fodor Mädy. Gaiduschek Erzsi felvétele.

A SZIVEMNEK . . .

A szívemnek valami baja van,
Ezért a nehéz, fáradt sóhajok,
(Legalább így mondják az orvosok)
S ezért lázas mindig az ajakam.

És mert hogy így van, fő a nyugalom
(Mondják megint ők) és ha nyugton élek,
Elérem a szép, szelid öregségnek
Késő korát is, bajtól szabadon.

Tartsuk be hát a kurát, angyalom.
Ki tudja, talán még javamra vál' —
Ölelj! . . . Karodban jó a nyugalom . . .

Engedd fejem válladra hajtanom,
Csökolj meg, de ne lázas ajkamon —
Hanem itt, a szívem körül, ha fáj!

HONTHY ISTVÁN.

Hüvösvölgyi Park Szanatórium

klimatikus és diétás gyógyintézet.

Budapest, I., Hidegkúti-ut 78. Telefon { 50-37
145-90

Ajánlatos üdülőknek, rekonvalescenteknek, ideg-
és belbetegek részére. Magaslatti klíma. Hízókúra.

A walesi herceg.*

Irta Dobay István.

Oxford, 1912. dec. 6.

A XX. század szele a királyi paloták márványoszlopos csarnokába is besurrant s a trónok széditő magasságában székelő hatalmasságok belátják, hogy kivételes pozíciójukból csak a messze távol konturjait láthatják, — embert ismerni, emberek felett helyesen uralkodni csak úgy fognak, ha őrtnyukból az élet mindennapi forgatagába szállnak alá s ott lenn, közvetlen közelből tanulmányozzák embertársaikat, — az életet.

Egyre másra halljuk, olvassuk, — meg sem lep már a hír, ha valamely királyi herceg fiát nyilvános iskolába iratja s az ifju fenség többi pajtásával egysorban nyomja az iskolapadot s élvezi és szenvedti át a tanulóévek örömeit, jól ismert drúkjait.

Legelőkelőbb, az elmúlt évnek mindenesetre legérdekesebb diákja a walesi herceg, a fiatal Teddy volt — amint barátai körében a trónörökös rövidesen neveztek — s aki ebben az évben is tagja az oxfordi Magdalen-collegének. Mint az október 10-én megnyílt egyetemi év most végződő második harmadának *undergraduate*-je, idén is hallgatja az egyetemi előadásokat s részt vesz az oxfordi diákélet minden örömeiben (mert hiszen bánatról alig lehet ott szó).

A trónörökös tavalyi egyetemi éve is kitűnően sikerült. A fenséges szülők minden irányban meg voltak elégedve a walesi herceg oxfordi tartózkodásának eredményével, mert úgy kedély, mint egészség tekintetében már az első házon kívül töltött diákév is nagy előnyére vált a trónörökösnek.

Egyetemen, sporttereken, vadászaton, színházban, klubokban, mindenfelé látható a trónörökös. Könnyen megfigyelhető, mily egyszerűen és okosan nevelik Oxfordban az angol trónjövendőbeli várományosát. Meg vagyok győződve, hogy neki magának fogalma sincs arról a fontos helyzetről, melyet máris elfoglal, élete oly öntudatlanul egyszerű, viselkedése oly közvetlen, amint csakis azoké lehet, akik nem gondolkodnak a holnapra, s a ma örömein és szenvedésein kívül alig törődnek mással.

A kontinensből odakerült embernek elkerülhetetlenül fel kell tűnnie, mily kevés tekintettel vannak Oxfordban a trónörökös rangjára, s mintha ott-tartózkodásának jelentőséget se tulajdonítanak, alig törődnek vele, észre sem látszanak őt venni. Mindez, úgy tudom, királyi apja határozott kívánságára történik, különben pedig régi szokás s az angol természet, az angol népnek a királyi családhoz évszázadok folyamán kifejlődött viszonyából magyarázható. Én persze magyar szemmel néztem mindezt, s a nálunk felmerülhető hasonló helyzetre gondolva figyeltem s bíráltam meg.

Összehasonlítva az angol állapotokat a miénkkel, magasztosabbnak, emberibbnek s főleg minden tekintetben egészségesebbnek fogjuk azt a felfogást tartani, mely lehetővé teszi, hogy a kiváló s legelső családok fiai önmagukra hagyatva ismerjék és bírálják meg az életet, s ha majdan vezetői lesznek embertársaiknak, felismerhessék és szeressék erőnyeiket s megértsék hibáikat. Micsoda népszerűség veszi majd körül s fogadja trónraléptekor azt az uralkodót, akit már ifju korában ismertek és szerettek, aki az ifjuság mámoros korszakában nem tudta, de talán nem is akarta gyengéit, érzéseit, fellángolásait eltitkolni, s mint ember forrott össze az érzések közösségében embertársaival.

* Hat év előtt kelt s eddig meg nem jelent kézirat.

Elmondok egy jellegzetes esetet az angol trónörökös tavalyi oxfordi életéből. Minden év novemberében tiz napra egy kiválóan jó operette-staggione érkezik Oxfordba s részben régi klasszikus angol, részben modern operetteket mutat be kitűnő előadásban. A jegyeket napokkal előbb szétkapkodják, úgy hogy minden este zsufolásig megtelik a városi színház, főleg persze egyetemi hallgatókkal. Egy este a népszerű *Mikádó*t játszották. Csapatonkint érkeztek a diákok s foglalták el a földszint, karzat és páholyok széksorait, s rogyásig a földszint állóhelyeit. Pont nyolc órakor kezdik az előadást. Néhány perccel nyolc előtt egy tiz-tizenkét tagból álló szmokingos fiu-csoport, a *Magdalen college* diákjai vonultak be a földszintre s a harmadik sor üres helyeit foglalták el. Vékony gummiköpenyét hóna alá gyűrve, a csapat végén egy szőke gyermekifju igyekszik, míg azonban a többi megtalálta s el is foglalta már a helyét, a szőke ifju, — az angol trónörökös, — a sor közepén állva marad s busan szemléli, hogy egy hely sem maradt üresen a sorban s az ő székén már egy hosszú, vékony hölgy ül. Hol a jegyét, hol a hölgyet, hol pedig feléje mosolygó pajtásait nézi, akiknek azonban eszükbe sem jut, hogy felkeljenek s helyüket a zavartan álló trónörökösnek felajánlják. A fiuk úgy látszik nagyon mulatságosnak tartották az esetet, mert leplezetlenül kacagtak hely nélkül maradt, a két elfoglalt szék között szorongó barátjuk helyzetén. Mit tehetett egyebet, csomó embert felkeltve, kimászott a sorból, s a jegyszédőhöz sietve mutatta jegyét és magyarázta a dolgot. A *ticketman* persze egy-kettőre megállapította, hogy a hölgy a 2. sor helyett tévedésből a 3-ik sor hatos székét foglalta el. A lady átsétált a második sorba s a trónörökös boldogan foglalta el megmentett helyét, s ott mulatott s tapsolt aztán tenyérszakadásig a *Mikádó* naiv, s Angliában úgy látszik még mindig el nem kopott mókáin.

*

A sportok közül, apjának nem nagy öröme, a *football*-t üzte legnagyobb szenvedéllyel s alig volt nap, hogy, különösen versenyek előtti időben, ne jelent volna meg a *Magdalen college* football-pályáin. Erre a helyre szívesen követi a trónörököst az oxfordiak kíváncsi érdeklődése s a lenge sportöltözetében még máskor is cingárabb kinézésű herceg ügyes játékát zúgó tapsal jutalmazta a korlát mögött szorongó, nagyszámú nézőközönség.

A *Magdalen* valami házi versenyén rémes jelenetnek voltam szemtanúja. Egy hórihorgas angol fiu a játék hevében gyomron rugta a trónörököst, aki felbukott s mozdulatlanul, halotthalványan maradt néhány percig fekve a földön. Örült ijedelem támadt. A fegyelemhez szokott angol közönség között minden rend felbomlott, s átugrálva a korlátot, férfiak és nők vegyesen, a baleset színhelyére rohantak. Mintha azonban a herceg érezte volna, hogy ő trónörökös is s gyengének nem szabad mutatkoznia, egy-kettőre magához tért, felugrott s mosolyogva folytatta a játékot. Egyhangú örömrivalgás reszkettette meg a levegőt s a publikum, mintha mi sem történt volna, sietve a korlátok mögé vonult s tovább nézte és élvezte a játék érdekes fordulatait.

Emlékezetes maradt előttem első találkozásom a walesi herceggel. Az egyetemen történt. Oxfordban az egyetemi előadások hihetetlen pontossággal, óra után 5 perccel kezdődnek s óra előtt 5 perccel végződnek. Tiz pernyi ideje van az egyetemi hallgatónak az egymástól meglehetősen távol eső collegekből egyik előadásról a másikra átbiciklizni. Mert a szabadon választható előadások mindegyikét nemcsak más teremben, több-

nyire még más college-épületben is tartják. Szerdán 12—1-ig, az *All Souls college* egyik földszinti termében *Smith* professzor előadását hallgattam. Tizenkettő után 5 perccel értem a terembe s mivel éppen akkor lépett be a tanár is, jegyzeteimmel sietve az ajtó melletti asztalhoz telepedtem. Mögöttem egy másik diák sietett s közvetlen mellettem foglalt helyet. Jegyzeteimet rendezve, ügyet sem vettem az érkezőre, s csak az óra folyamán tűnt fel arisztokratikusan finom, de nagyon gyerekes kinézése. Nem volt nehéz, bár először láttam életemben, az angol trónörököst felismernem. Jellegzetesen angolos hosszas arcát, szőke fejét minden kirakataban, ugyszintén az angol képes lapokban mindenfelé láhattam. Jegyzeteit szétrakta, töltőtollát előkészítette s azután áhitattal szegezte figyelő tekintetét a katedrán előadó professzora. Erősen kellett, különösen eleinte, figyelnem, hogy a tanárok előadását megértsem s így nem törődtem tovább a trónörökössel s csak akkor neszeltem fel ismét, mikor halkán odaszólt, s elkérte az előttem lévő tintatartót. A trónörökös kezére pillantva, alig rejthettem el nevetésemet. Addig piszkálta, srófolgatta *patent*-töltőtollát, amíg kicsordult belőle a tinta s a szegény gyerek feketére mázolta a kezét. Kabátujjából nagy tarka selyemzsebkendőt húzott elő s abba törülte tintás tenyerét. Sürgős irnivalója lehetett, hogy ezek után sem vesztette el kedvét az írástól s tintás üvegem után nyult. Jobbra-balra pislogott szomszédaira s maga is pompásan mulatott a *piszkos* eseten. Rendes toll helyett hosszú ludtollal kellett megelégednie, melyek jól meghegyezve, nagy számban hevernek az asztalokon szerteszét. Gyerekes gyöngöcség volt talán, én bizony óra után magammal vittem a trónörökös otthagyt ludtollát, de hogy lelkiismeretemet

Fodor Baby.

Gaiduschek Erzsí felvétele.

Oxfordi diákélet.

Eredeti angol rajz.

Oxfordi diákélet.

Eredeti angol rajz.

is megnyugtassam, saját értékes (na! — six pence) tollamat, a teljesen értéktelen, s előadás után földre szórt ludtollak helyén hagytam. Mindig kedves oxfordi emlékeim között fogom őrizni az angol konzervatívusra emlékeztető egyszerű libatollat. Ki tudja, milyen világfontosságú határozatot fog még az a kéz aláírni, amely trónörökös korában Oxford kemény fapadján írta ezzel a ludtollal titkos levelét? Rögtön láttam ugyanis, hogy *tilos* dolgon törí fejét a kis *Teddy*, mert félve tekintgetett a tanár felé s óvatosan csusztatott jegyzetfüzetébe levélpapírost. Édes dolog volt, önkéntelenül is meg kellett látnom, mert a tanár irányában tőlem jobbra ült. Mintha ravaszul mosolygott volna is, miközben tintámat elkérte s rám pillantva a *tilosba* fogott. Óra közben, egyetemi előadás alatt privát levelet írni, hallatlan vétség! Utólag szinte érthetetlennek találtam, hallva és látva óriási kötelelességszeretét s mindenben betartott pontosságát. Anglia jövőbeli uralkodója azonban érezte, hogy ezuttal *tilos* dolgot művel. Kedvesen ravaszkodva, jegyzetfüzetje kemény lapját feltámasztva, levélírásba fogott, néha azonban a tanár felé is pillantgatott s komolykodó arccal mimelte, hogy erősen figyel az előadásra s jegyezget. Ideám sincs, kinek írhatta a levelet, de hogy aggódott, hogy a professzor észreveheti, minden mozdulatán meglátaszott. Valószínű, hogy édesanyjának írt haza, s a királyi mamának nagyobb örömet szerzett e levéllel, mintha *Smith* professzor előadását hallgatta volna, de hogy Anglia trónörököse drukkolt a professzortól s levélírás közben lelkiismereti furdalást érzett, azt a tanár felé vetett aggódva óvatos pillantásai túlzószintén és becsületesen árulták el.

Százszámra tudnék eseteket mesélni a trónörökös oxfordi diákéletéből, melyeket részben magam figyeltem meg, részben pajtásaitól hallottam; ezuttal még csak egyet mondok el.

Az egyetemi év végén, esetleg nagyobb sportesemények, sportgyőzelmek örömeire az egyes collegek estélyeket rendeznek, melyre a velük sport- vagy más pajtási összeköttetésben levő collegek tagjait is meghívják. *Big dinner*-rel, dús lakomával kezdik, fekete-kávé, tea, *whisky and soda*, gyakran pezsgővel végzik ez estéket. Némely collegének speciális itala is van, amelynek hírére rém büszkék, s a vendégtől is elvárják, hogy dicsérje. Ilyen például a *Trinity* collegeben a *Trinity drink*. Furcsa kis ital. Forró vörös borban felfőtt különös ízű fűszer, s egy csipetnyi whisky képezi a *Trinity*-keveréket, melyből igen kevés elegendő, hogy a kedélyek felmelegedjenek s a sport által elfojtott angol temperamentum az angol diákból is kitörjön. Egy londoni football-győzelem után a *Magdalen*-college nagyszabású mulatságot csapott, melyre a *Christ Church*, a *Merton*, a *Queen's*, a *Trinity* és az *University* collegekből ismerős pajtásaikat is meghívták. Ezuttal mindjárt pezsgővel kezdték az ebédet. Mire az angol ételsornál elmaradhatatlan banaánt is körülhordták, oxfordi kifejezéssel élve, kevés kivétellel, mindenki *mazy* (Jolland szótára szerint: *bonyolult*) volt. Ilyenkor kezdődik aztán az angol diák mulatozásának legbájosabb része. Képzeljük el a színteret. Az ebédet a col-

lege *Hall*-jában, a nagyteremben szolgálják fel, s a társaság az ebéd befejeztével is helyben marad.

Meseszépek ezek az öreg angol ebédlők. A művészileg faragott famenyezetről, vasból vert hatalmas öreg csillárok függnek. Nemrég gyertyafény képezte még a világitást s nagyon erős áramlat küzdött a villany bevezetése ellen. Jól ismert az angolok huzódózása minden ujtás elől. Még az efafta technikai be rendezések behozatalában is kegyeletsértést, s az ősi college-szokások megszegését látják.

A sötétre öregedett faburkolatu falakon egyetemi nagyságok művészi portréi függnek s a boltives karzaton szépen faragott székek, esetleg öreg orgona terpeszkedik, itt-ott collegecimerek, régi zászlók s régi fegyverek is ékesítik a falakat.

Legszébb dísze, legbecsesebb része azonban az ebédlőnek az óriás kandalló — a *fire place*, melyben az őszi és téli szezon-ban reggeltől késő estig, óriási fa-és szénhasábok izzanak s ontják a pompás meleget. Legtöbb *Hall*-ban két ilyen kandalló terpeszkedik, tekintve, hogy másféle fűtőtestet nem használnak Angliában, s e hatalmas magas boltives terem igen nehezen fűthető.

Ebéd után félretolják az asztalt, kényelmes széket vonnak a kandalló köré s félárbórcra oltják a villanyt. A nyitott kandalló veres fényében kurta pipáik füstje lágy hullámokban uszik szerteszét. A vidám társaság dalba kezd. Most kezdik csak igazán kedélyesen érezni magukat.

A fehér nyakkendő, frakkruhás öreg komornyikok nesztelenül tippegnek közöttük s hordják el az üres palackokat, melyekből lassankint egész ütegek sorakoznak odakünn a folyosón. Az angol diák ritkán iszik, de ha iszik, — sokat iszik.

Különösen sajátos, búbajos szép nótáik vannak. Csendesen, mély hangon éneklük őket. Szövegük egyszerű, dallamuk a szívbe markol. A hangulat gyorsan változik. Vidám dalba kezd egy vöröshajú angol fiú, s a refrént kórusba zengi a többi száz. A kis walesi princ arca ragyog a boldogságtól. Élvezi a jelent, a szabadságot, a boldog ifjúságot. Tudom Isten, hogy utolsó gondolata ez estén a korona, melyet a *Westminster Abbey* történelmi emlékekkel teli boltivei alatt fognak szőke fejére helyezni, melynek súlyát azonban ma még semmi sem érezteti a gondtalanul mulató oxfordi diákkal.

Valakinek kedve támad, hogy a vendégek nevét menu-lapjára írassa. Csakhamar általános a firkálás s kivételt természetesen a trónörökös sem tesz. Vidám gondolatja támad. Banálisnak tartja, hogy papírlapra kaparja nevét, a kandalló oszlopához állítgatja tehát pajtásait, s a tüzből előszedett, pezsgőbe hűtött széndarabbal ingplasztronjukra kanyarítja oxfordi nevét: *Teddy*. Világért sem hagyna ki egyet sem, s végül a nagy munkától fáradtan, süppedő karszékebe vágja magát, s szíve mélyéből kacag sikerült tréfáján. *Hurrah Teddy!* zugja a füsereg s vállukra kapva, pezsgődurrogás között hordják körül nevetéstől fuldokló pajtásukat.

A *Buckingham Palace* valamely csendes szobájában egy magyar vérbe oltott angol asszony gondtelt arccal hajol íróasztala fölé:

Kedves jó fiam... vigyázz az egészségedre...

Rácz Dániel

Női jelöltök, angol kosztümrők és alkalmi toalettek, blousok, pongyolák áruháza és műtermei

Sürgöncim „Roberács”
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Kigó-utca 2.

Brachfeld J.

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divatujdonások.
Uri ruházat mérték szerint. Gábori selyemingek.
Női és férfi kész jelöltök

Tornay Erzsébet bárónő.

Janka műterem felvétele.

A Jársaság

VERSES KRÓNIKA.

Irja ENDRÓDI BÉLA.

1919. farsang.

Óh régi, boldog, szép idők!
Virágos, kedves ifju nők,
Oly lengék, mint a szellő!
Mámor, mely ringó, gyönyörű, —
Keringőt zengő hegedű,
Táncos selyem-cipellő!

Boldog „ladyk“, nádszál urak,
Ingmell, gyémántgomb, karcsu frakk,
Tülldísz, kivágva mélyen,
Hajló derék, habkönnyű váll —
Rá csókkal szédül Karnevál
A holdas, báli éjen.

Hajló derék, habkönnyű váll...
Egy édes, rózsás, könnyű bál
Volt rég e földi élet!
... Zord éjszakán kavarg a hó, —
Ma minden szerdánk: hamvazó
S minden percünk ma: évek.

Magányos, vad magyar legény,
Ha táncba kezd ma: öt megyén
Ugrál csak jobbra-balra.
És lép oda és lép ide,
S bármerre lép: rálép a de-
markációs vonalra.

Hej régen: Kárpát, Adria, —
Csak Győr és Párkányháza: ma,
Tenger helyett csak árok.
S kis országban kis emberek
Szánalmas harca hempereg. —
Nem szentek, csak — Pogányok.

Gyár, mozdony áll, mert nincs szene,
Nem gyult ki csillár, nincs zene,
Se kedv, se báli listák.
Utcára lépsz: piff-paff fogad
És rángatják kabátodat
A baljós kommunisták.

Egy hősi ének nem riad
Ma itt s nem él egy gondolat,
Se büszkeség, se tettek.
Dühödt plakátharc kavarg —
Nem élnek itt már magyarok,
Csupán s csak szervezettek.

»Rückwärts«-re is előre ment
A régi magyar regement
De jaj! ezek ma hullák.
És dulhat a román, a cseh, —
Juj, uj bakáink csöpp, csecse,
Piros taréju — nullák.

Rég Kánaánban élt, vetett
S mint szentségére nézhetett
A honra fel a honfi, —
Ma nem foly' itt se tej, se méz,
Lapos zsebedbe Szende néz,
A Kunra meg a Kunfi.

Rothadt vetés a földeken,
Feldult kastélyban holt-tetem
Tekint vádlón az égre.
Arat a végzet hangtalan, —
A régi bálnak vége van,
Örökre vége, vége!

Hullj, kavargj, temess be, hó!
Te meg, keresd fel, olvasó
Utolsó kis szobádat,
Mit zord „bizottság“ meghagyott,
S végső ingedbe bujj be ott,
Mit el nem rekviráltak.

Nem lát itt senki, száll az éj, —
Tüzd fel dermedt szived fölő
Titkolt vigasztalónak
Egy megmentett rongyát a szent,
A lehanyatlott, tönkrement
Háromszin' lobogónak!

*

Csendes farsang. Eltekintve a titokban mulatók egy-két gond nélkül élő társaságától, az 1919. évi tél Budapestnek egyik legcsendesebb farsangja talán a világ teremtése óta. A Vigadó nagyterme, ahol azelőtt Ibolya- és Széchenyi-bálok zajlottak soha nem képzelt sikerrel, ma kommunista gyűlések színhelye. A Hungária egykori tánctermeiben menekült bácskaiak vacsoráznak, az országos kaszinó híres sárga termében a csillárt sem gyujtották fel az idén, a nemzeti kaszinó tánchelyiségeit a rekvirálás céljára alakítják át. Azonban mintha ezzel szemben sokkal egészségesebbekké váltunk volna. Tavaly ilyenkor mintegy tizezer ember óhajtott orvosi lelet alapján megromlottnak bizonyult egészségének helyre-

Toronyay Magda bárónő.

Janka műterem felvétele.

állítására céljából a Tátrába menekült s talán a tavaszt sem érte volna el, ha a tátrafüredi ródlipályán naponta nyolcszor-tízszor végig nem száguldozhatott volna a papagályokat is megszágyonyító tarkan színes dresszében. Minderre ma nincs szükségünk, keservesen igaz ugyan egyuttal, hogy a törött ablaku, fűtetlen Palotaszálló — mennyi melegség volt pedig ott annak idején a fenyőgallyal táplált ropogó kandalló körül — nem igen csalogat már vendéget, s még a cseh háziurak szép szemének kedvéért sem siet senki a gyönyörű Tátrába. Bizony, bizony, a vidék is csendes és szomorú s a mai fiatalság életéből örökre hiányozni fog valami, — az 1919-iki tél farsangjának emléke. De a sok baj közül ez volna még talán a legkisebb.

1919.

Illik-e, nem illik-e lányunk születésnapját megünnepelni? Én édes Istenkém, elvégre csak egyszer 17 éves a lány, miért maradjon e szép nap szintelen, szürke emlék kis lányunk fiatal életében. Nem fogunk senkit meghívni, csak úgy egyszerűen, kézen-közön tudatjuk az ismerősökkel, ha éppen látjuk őket, hogy *csütörtökön* »otthon« leszünk. De ne várjanak semmi különöset, igazán *egészen egyszerű valami* lesz ez a csütörtök délután.

— De azért úgy készüljétek drágáim, hogy esetleg valamivel tovább maradtok. Hadd szórakozzék egy kicsit a fiatalság, ne gondoljanak mindig a sok szomorúságra.

S hét óra tájban csakugyan összejöttek valami negyvenen, de jöhettek volna többen is, csakhog

sem volt hiva, csak éppen, aki véletlenül tudta meg. A buffet igazán egyszerű volt. Egy kis libamájpástétom (Strassburgi módra!), egy kis sonka, poulard, nyelv, nyulgerinc, kompót, saláta, egy-két torta, gyümölcs, sajt, piros borocska, fehér borocska, pezsgőcske — s egyéb semmi. De legalább minden jó volt. S a fiatalok oly kedvesen elszórakoztak. Ez, aztán csak igazán nem bűn.

Cigány sem volt, tapeur sem volt, a jó mamácskának kellett verni a zongorát, de csak éppen egy-két félórác-káig tartott a tánc, csak úgy a zongora körül, fel sem szedtük a szőnyeget az ebédlőben.

Istenkém, istenkém, meddig fog még ez a rettenetes nyomoruság tartani?!

*

Eljegyzések. Szilassy Zoltán leányát, Ilonkát eljegyezte Kulmann László, a Kisbirtokosok Földhi elintézetének tisztviselője.

Samu István tart. hadnagy 1919 január 4 én eljegyezte Budapesten Doroghy Albyt.

*

Házasságok. Sebestyén Arthur és Kovács Pirocska f. hó 26-án házasságot kötnek.

Hegedüs Mártha és dr. Török Lehel huszárfőhadnagy házasságot kötöttek.

Lakatos Géza és Szomjas Lulu f. hó 20-án délután 5 órakor tartották esküvőjüket a Kalvin-téri református templomban.

Hatvany Ferenc báró nőül vette Lukács Lucy, Lukács László volt miniszterelnök leányát.

*

A Magyar Képzőművésznők Egyesületének kiállítása. Tizennegyedik kiállítását mutatja be a Nemzeti Szalonban a Magyar Képzőművésznők Egyesülete, ez az agilis művészegyesület, mely immár több mint egy évtized óta szolgálja csendben, de eredményesen a magyar művészet ügyét.

A kiállításon a magyar művésznői gárda színe-java képviselve van és már az első áttekintésre is számos jó kép ötlük szemünkbe. Különösen kiemelkednek Boemm Rittának »Füzések« és »Kertben« c. nagyvásznai Bruck Hermina interieurjei, Bükkerti Mariska és Dolányi Ida csendeleitei, Klammer Mariska dürensteini részletei és Biedermeier jelenetei, Lámné Hilberth Irén figurális képei, báró Pongrácz Sarolta rózsái és »Kandalló előtt« c. genre-kepe. Rainerné Istvánffy Gabriella kedves állatképei, Stark Teréz művészi arcképei, Vámosyné Eleőd Karola impozáns vízfestményei, Soós-Korányi Anna bárónő férfi arcképe, Vörösné Dely Alice tanulmányai és H. Schurschny Erna képei.

Bendéné K. Friderika bájos gyermekarcképe és művészi látképei, Schréder Etta erőteljes, lendületes kompozíciója, Egyed Erna tuszrajzai, Müller Ágosta és Müller Méla karakteres arcképei, Gimzer Etta komoly kompozíciója, Páris Erzszi nagybányai részletei, Reiszmann Gizella művészi aquerelljei, báró Splényi Erneszta, Strobl Zsófia, Szegedi-Maszák Leóna és Cz. Udvardy Flóra virágképei szintén nagyban emelik a tárlat színvonalát. Jó képekkel tűnnek még ki Büttner Helén, Dégen Árpádné, Fesztyné Jókai Róza, Humayer Erzszi, Katonáné Madarász Adeline, Kazacsay Gerőné, Lám Ilona, gróf Lázár Árpádné, Magyar Kossa Aninó, Novák Erzszi, Pataky Sály és Kató, Perczel Margit, J. Ráth Olga, Schulz Ila és Szilágyi Erzszi, míg Somló Sári és Veressné Kozma Erzsébet egy-egy művészi szoborművel egészíti ki az érdekes kiállítást. b. j.

*

Fiumében. Az Imperial-kávéház ablakából a szemközti utcasarokra látok. Fiatal, csonkakaru horvát katona áll osztrák uniformisban a járda szélén s koldulva kéreget a járókelőktől. Reggelizés közben figyelem. Majd minden szegényen öltözött nő és olasz katona megáll, zsebében kotorász s megajándékozza. Francia, angol, amerikai katona egyetlen egy sem ad semmit, a legtöbb francia még dühösen meg is szidja, láttam egyet, aki kiköpött előtte. Az angol rá nem hederit, észre nem veszi. Megszámláltam, félóra alatt huszonnyolc járókelőtől kapott alamizsnát. Balkarja hiányzott, máskülönben egészséges kinézésű volt a legény. Nincs undorítóbb látvány, mint egy erős, egészséges, ravasz katonakoldus.

Az Ernst-muzeum kiállítása. Alig nyolc nappal későbbben, mint a téli tárlat, nyílt meg az Ernst-muzeum csoportkiállítása.

Úde fiatalosság levegője üt meg, amint végigjárjuk. Érthető is, hiszen a mindig fiatal *Iványi-Grünwald* mellett és a holnapot jelentő kis *Heller* Andoron kívül a *tegnap* fiataljainak legjavából válogatódott össze ez a kis művészársaság. Nincs bennük már meg a *ma* erjedő fiatalágának forrongó vére, de tegnapi ujszerűségük szemünkhöz simul ma már: az igazi művészetben mindig új, ami jó.

Iványi-Grünwald legujabb képeivel is ujonnan revelálja, hogy a kompozíciónak, a nemes vonal és szinharmonizálásnak igazi mestere. Témáit a római klasszikusok, stílusát a barokk művészek inspirálják. Vonalai lendülő mozgalmasságát aranytónus egyöntetűségébe burkolja.

Ami neki már teljesen sikerült, nem sikerült még *Perloth-Csabának*: a neoimpreszionizmus modorosságából kiszabadulni. Ez a különben erős tehetségű művész most is érdekes és egyenlőtlen. Logikus, konstruktív látásra képtelen, viszont részletekben sokhelyt kiváló értékeket nyújt. Majdnem ugyanez állapítható meg *Csáktornyairól* is, aki színeinek üdeségével igyekszik feledtetni rajzának lazaságát. Produkciója egészben friss és nagyon talentumos.

E kiállításon a legnagyobb meglepetést szerezte barátainak *Kandó* László. Haladása igazán rendkívüli. Manapság ritka szándékokat fedezünk föl műveiben: a becsületes, pozitív tudásra való törekvést és az egyéni látás összeegyeztetésének tendenciáját az objektív igazsággal. Jól megfestett interieurje, alkonyi tájképe és szép alföldi városképe igazolják a többi közt talán legvilágosabban ezt az észrevételünket.

Pólya Tibor kedves, rendkívül talentumos, de kissé felületesebb művészi kulturájú kis grafikával szerepel az I. teremben.

Külön érdekessége a kiállításnak *Heller* Andor, a 14 éves korához mérten példátlan készségű kis rajzólművész. Érdeklődéssel és szeretettel várjuk továbbfejlődését.

Nagyon szépek még a *Kovács* Ferencné porcelánjai és *Kardos* Böske kézimunkái az előcsarnokban.

Jelmezbál. A »Vasuti és Hajózási Club« termeiben í. hó 19-én, vasárnap, zajlott le a saison legfényesebb jelmezes táncestélye *Péterffy* Anna és Erzsébet, az ismert belvárosi táncanárnök kitűnő rendezésében. A mulatságon Budapest uri társadalmának színevirágát láttuk együtt. Legnagyobb elismerés illeti a bájos táncanárnök fáradhatatlan agilitását, akik az estély sikerét hetekig tartó szorgos munkával készítették elő.

Jákó Amália. Az Arczűbasev *Szenvedély* című darabjában játsza most a szegény Gombaszögi Frida szerepét. Akik ismerik Budáról ennek a kedves, meleg szívi színésznőnek erős tehetségét, azokat nem lephette meg a nagy és őszinte siker, amit az orosz drámában aratott. Remélhető, hogy Jákó Ami hamarosan állandó gyökeret ver a Lipót-köruti színpadon, melynek egyik legnagyobb erőssége lesz.

Halálozások. *Ludvig* Gyula, v. b. t. t., főrendiházi tag, volt MÁV. elnök és a Kassa-oderbergi vasút elnöke, folyó évi január hó 6-án, hosszú szenvedés után hirtelen elhunyt. Halálát felesége, hollólmnici *Badányi* Nóra és mostohaleánya szirmabessenyői *Szirmay* Hedvig gyászolják.

Wettstein Lili 16 éves korában, hosszú szenvedés után december hó 3-án elhunyt. Halálát szülei, wetersheimi *Wettstein* Jenő és felesége verbói *Szluha* Margit és testvérei, Ervin és Nusi gyászolják.

Kathonay Domokos belügyminiszteri osztálytanácsos és neje losonci báró *Bánffy* Ágnes Katalin mint az elhunytak örökbefogadó szülei, továbbá *Moldován* Viktorné Roth Eliz, *Roth* Lajos és Ödön mint az elhunytak testvérei gyászolják *Roth* Károly a zalaegerszegi 6. honvéd huszárezred tényleges állományu századosának halálát, ki életének 34. évében, december hó 23 napján elhunyt.

gerendai *Gerenday* László, udvari tanácsos, több bel- és külföldi rendjel tulajdonosa, a Nemzetközi Vasuti Hálókocsi Társaság magyarországi igazgatója, áldásos életének 73-ik évében, hosszas szenvedés után december hó 16-án elhunyt.

Az aranyember — az Urániában. *Jókai* halhatatlan regényének filmváltozata valóságos *Aranyember*-lázt hozott a mozi-világba. A hét valamennyi napjára elővételben kelnek el az *Uránia*-jegyek. Az előadások 4, $\frac{3}{4}$ és $\frac{1}{2}$ órákor kezdődnek.

Budapesti Medico-Mechanikai ZANDER-intézet és Fizikai Gyógyintézet. IV., Semmelweis-utca 2. Kossuth Lajos-utca sarkán. Igazgató-főorvosok: *Melha* Armand dr. és felesége, *Hilf* Paula dr. Rendelés és gyógykezelés: reggel 8—1-ig; délután $\frac{1}{2}$ 4-től 7-ig. Telefon: József 4—12.

Silskin köpenyek

Róka garnitúrák

minden válfaja, minden kivitelen.

Specialista: Szörmekabátokban.

PISZKER EMIL

szücs- és szörmeárúk nagykereskedése
BUDAPEST, IV., KIGYÓ-TÉR 5.

MOZART.

Prágába tartott szép december este
Fáradt zenéssel egy öreg batár.
Kocsisa fázott, az utat kereste,
Hűs hólepelben szunnyadt a határ.
A vak rudas ló párát fujt, bólongott,
Nyikorgó rudon zengő-csengő bongott,
Prágába tartott szép december este
Szökött zenéssel egy öreg batár.

Ő bent ült és az alvó tájra bámult.
Schönbrunnból jött és ellankadt, elkábult,
A habfehér hótenger megnyugtatta.
A szikrázó, csillámló jégvirágok,
Daloltak néki esti szerenádot
S a csillagtábor messze elragadta.

... Ma este, őrt álló gárdisták bárdja
Ezüstként olvadt kísértő homályba.
Szikrázó fényben, benn, a kék teremben,
Udvarhölgyek ülnek sugárselyemben.
De csöndes most az árva zongora,
A halk zenész már nem játszik soha!
Nem áradt hűs lég parfüm illatába
Gyöngysorként pergő hangok tiszta árja.
És kósza hírek szárnyalnak tova:
„Kisértet éjjel a Burg asszonya.“
„A császárné sirt!“ „A dauphin nyögött.“
„Ma chère hallotta? Mozart megszökött!“

S a bús utas a vén, ingó batárban
Lehajtotta fáradt, finom fejét.
Fehér csönd csengett szunnyadó határban —
Elég a mázból, külszínből, elég!
Lakáj volt eddig. Császár rabszolgája
Parancsra zengett ének már hamis!
Tombolt körötte vér, szín orgiája
S bár egy-egy csók jutott számára is,
Ragadta most, mit elfojtottak benne, —
A bók, az udvar, hirnév, mit neki!
Egy dal — bár színes, himes csipkekelme —
De többet ér, mert örök emberi ...
Kivágyott innen, tul ldön és Téren.
Hol minden nyugszik, minden elpihen,
S fölcsendült halkán. majd zokogó szépen
Búcsúzó lelkében — a „Requiéme.“

GÁL LÁSZLÓ.

VISSZAJÖTTEM.

Megállottam egy nagy, nagy viz előtt,
Rohantak a csuf, piszkos-zöld habok.
Most! Most! — Láttam, hogy egyedül vagyok,
Sehol senki, — üres a part, a hid ...
Ma megréfálok én is — Valakit!

Már láttam is, hogy örvöng, sirat.
Már mentem is a zúgó viz felé. —
Tágtanyilt szemmel meredtem belé.
S szólít egy hang; — az ő hangja! S bután
Visszajöttem egy képzel hang után.

FLATT ZSÓKA.

Szombat és vasárnap.

Irta Körmeny Viktor.

I.

Odakint feketén ólalkodott az este, szél fésülte a fák kopasz fejét és a hold, mint félenk szűzleány bujkált a vágató felhők mögött. Szántó fölajtotta a kabátja gallérját, mikor a Lánchídfőhöz ért és erősen összecsupkott szájjal indult át a pesti oldal felé. Már sajnálta is egy kicsit, hogy eljött hazulról, de egész délelőtt operált, délután a nénéssel veszekedett és most is zúgott a feje a kórházi lármától.

A hid közepén egy goromba szélroham majd elvitte a kalapját. Megállt egy pillanatra és félig lehunyt pillái alól lenézett a fekete folyamra. Sötét volt mindenütt, csak a parti lámpák fénye imbolygott a vizen. Főnt az oszlop tetején egy korai varju károgott.

Arra gondolt, hogy visszafordul és otthon vacsorázik. De eszébe jutott a két levél, amit tegnap kapott: az egyiket egy barna, egészséges arcú lánytól, a másikat egy halavány, szőke asszonytól. A lány elefántcsontszinű levélpapíron írt tele négy oldalt, szeszélyes, bolondos sorokkal, melyek közt ott égett tizennyolc éves, rakoncátlan szívének minden szenvedelme. És a végén szinte parancsolón hívta magához vasárnap estére.

A szőke asszony ibolyaillatú lila kártyán csak ennyit írt: »Szombaton este várja — Kamilla.«

Szántó most már gyors léptekkel igyekezett a tulsó oldalra. Szinte futott, míg a Dorottya-utca ház-sorai közé nem ért. Ott újra megállt és a visszatartott lélegzet hatalmas erővel tódult ki a tüdejéből. A monoklija ködös lett, úgy hogy meg kellett törülnie és a kipirult, kifagyott arcát is megmelengette a teveszörkeztyűjével.

— Bolond idő! — gondolta magában és ellenállhatatlan vágya támadt egy barátságos, meleg szoba után, ahol nemcsak a kandalló tüze melegít, hanem egy égő szempár is végigsimogatja az embert. Ma szombat volt és a meghívás Kamillához szólt, de Szántó most fázott és komoly gondolatok támadtak fáradt agyában. A hideg, decemberi estén valahogy nagyon elhagyatottnak érezte magát és mire a Gizella-térre ért, úgy határozott, hogy Berendy Elzához megy föl, a barna, egészséges arcú lányhoz, akinek egy napsugaras, májusi dél-előtt a veséjébe nézett a műtőasztalon s akinek hat héttel később a kórházkert végén a piros, duzzadó ajkát is megkóstolta egy édes perc bódulatában. Akkor maga is megijedt ennyi merészségtől, de akácvirág illatozott a fejük fölött és a budai hegyek felől vadgalambszó hallatszott.

Szántónak most eszébe jutott ez a heves, leányos csók, melynek azóta nem volt folytatása. Csak nagyon néha találkoztak társaságban és a Berendyék házában is mindössze csak kétszer fordult meg az orvos. Félt kergetni a szenvedelmet, mely kárhözatosnak ígérkezett a kényeztetett, féltve őrzött urilány szerelmében. Nősülni pedig: elvi álláspontjába ütközött Szántónak.

De most, ismétlem: fázott a doktor és szívében a májusi csók emlékével fordult be a Berendyék utcájába. Az otthon varázsa simogatta a lelkét és mikor

A Palace-Penziót

(Budapest, Károly király-ut 3. szám) átvettem és ajánlom annak az előkelő közönségnek a figyelmébe, amely uri vezetésre és kitűnő ellátásra tart igényt
Rusztl Nagy Gézáne

benyitott a fényes uri lakás meleg előszobájába, elvi álláspontjának megváltoztatásával elhatározta, hogy feleségül fogja venni a leányt. Végre is: egy huszonnyolc éves tanársegédnek illik már komolyan gondolkozni.

Az inassal beküldte a névjegyét és meglepődött, mikor Berendy Elza esti ruhában jött eléje az ajtóban. A máskor oly piros arc most halavány volt és a szeméből is hiányzott a jókedvnek az a pajkos csillogása, amit Szántó megszokott a lánynál.

— Holnapra vártam, — mondta halkan, majdnem szomorúan.

A férfi kezét csókolt.

— Tudom, de azért talán nem haragszik, ha ma jöttem. Már nagyon óhajtottam látni.

Berendy Elza kémlő pillantással kutatta az orvos arcát.

— Talán tudja?

— Mit?

— Hogy... eh, hiszen holnap már ugysem lesz titok... hogy ma van az eljegyzésem.

Szántó elképedt.

— Az eljegyzése?... Komolyan mondja ezt?

— A legkomolyabban. De jöjjön... most nem beszélhetünk... bemutatom a vőlegényemnek.

A Berendy Elza vőlegényét Krammernek hívták, röviden és egyszerűen: Krammernek. Ő maga is rövid és egyszerű ember volt, de a vastag aranyláncán átfurt Szent György-tallért viselt és Szántó öt perc mulva tisztában volt vele, hogy Krammer ur vörösarcu, jól táplált gyapjúkereskedő, aki épp oly kevéssé bohém, mint egy kármelita házfőnök és akit sohasem fognak gondnokság alá helyezni pazarlás miatt. Egy későn született biedermeier-családapa Krammer ur, aki a feleségét üvegszekrénybe fogja zárni, mint valami nippet.

Később, a vacsoránál, mely egy-két nagynéni részvételével teljesen szűk családi körben folyt le, Szántó szeretett volna néhány meleg szót szólani Elzához, de a Krammer ur szeme, mint valami hizott potykáé, fölkiáltójelként meredt a doktorra, aki józanul alkalmazkodott a helyzethez és a peccsenye után lendületes tósztot mondott az új pár jövőjéről boldogságára.

A desszert után egy félóráig még elbeszélgetett a társaság, akkor fölkeltek Szántó és elbucszott a háziaktól. Ismételt gratulált a boldog szülőknek, a nagynéniknek kezét csókolt és Krammer urnak két kézre fogta kövér jobbját. Az előszobában a lánynak sikerült végre föltűnés nélkül szólani az orvoshoz:

— Azért hívtam holnapra, mert akkor egyedül leszek. Apáék elutaznak a vőlegényem szüleihez és én kikönyörögtem, hogy itthon maradhassak... És holnap... magának akartam adni... az estémet. Eljön?...

A lány arca most újra kipirult, a nagy özszemében egy forró könyecsepp beszélt, de Szántó gyorsan és határozottan felelt:

— Nem.

— Miért?

— Mert örültség lenne.

Csak kézzorítással bucsuzott a lánytól, de lent az utcán, amikor magára maradt a gondolataival, öszintén sajnálta, hogy nem holnap jött el a lányhoz. Érdekes kis regény lett volna, de így, hogy végigette az eljegyzési vacsorát, a lelkiismerete prózává laposította az esetet.

— Kár! — dörmögte félhangosan maga elé, azután fázósan, feltürt gallérral ment át a hideg éjszakában Budára.

II.

Másnap rosszkedvűen ébredt föl Szántó doktor.

Petrovay Márta.

Hajnaltól fogva eső verte az ablakát, a rum komisz volt a teájában és Antónia néne elfelejtette kifőzni a műszereit. A betegekkel goromba volt és az ebédnél szavát sem vehették a kollégái. A fekete után, egy jóillatu cigaretta mellett titokban megkérdezte magamagát, hogy mi bántja, de nem tudott rá megnyugtató feleletet adni. Csak később jutott eszébe, hogy Berendy Elzát sajnálja, aki el fog hervadni a vörös gyapjúkereskedő mellett. Jó feleség lett volna belőle...

Délután erősen unatkozott és alig mult öt óra, már feketébe vágta magát, hogy átmegy Kamillához. Amikor a nyakkendőjét kötötte, figyelmesen megnézte magát a tükörben és meglepődéssel állapította meg, hogy még tulságosan fiatal a nősüléshez.

— Végre is, az ember nem adja el magát huszonnyolc éves korában, — gondolta és újra sziklaszilárdan ragaszkodott az elveihez. Valami könnyű keringőt kezdett dudolni és intenzív vágyódással rajzolta maga elé az ábrándos, kékszemű özvegy karcu alakját. Merengő emlékezéssel gondolt a tavalyi télre, amikor a vakbelét vette ki ennek a bájos teremtésnek. Azóta — tudta — szerelmes volt belé az asszony, de ez a szerelem olyan volt, mint az üvegházi virág, félnék és szenvedő és bármint szerette volna is a hódításhoz szokott fiatal orvos, nem nőtt mámorra a nyár hevében sem, pedig akkor egy fürdőhelyen két hétig kitartón udvarolt a szép özvegynek. Azóta gyakran föl járt hozzá, kedves órákat töltött nála, de mindez csak flört volt, játék a szavakkal, néhány kézcsók egy csésze tea mellett.

És most — úgy érezte — mondanivalója van az asszonynak és a biztos diadal mosolyával ment lefelé a kórház lépcsőjén. Ezuttal kocsit hozatott, mert az eső még mindig nem állt el és sietett is Szántó doktor a boldogság felé.

— Mégis csak így lesz jobb — mondta magában.

— Sok szerelem és semmi házasság!

Kamilla asszony búbájosan szép volt halavány szőkeségében. A kis szalonban ült a kandalló előtt és a sárga lángok reflexe szerelmes táncot járt orgonaszínű pongyoláján. A szobában kellemes félhomály volt, csak a rövid fekete zongorán égett egy pirosernyős lámpa, melynek fénye porcellán pásztorlánykák és rózsalovagok kecses alakjára esett.

Amikor Szántó kezét csókolt, a szép özvegy szemében meglepetés tükrözött.

TELEFON:
JÓZSEF 28-32.

— Tegnapra vártam...

A férfi valami ügyes mesébe kezdett a munkáról és kötelességről, de az asszony mélabús mosollyal vágott közbe:

— Hagyja, édes barátom! Én nem teszek Önnek szemrehányást, csak jóindulattal figyelmeztetem, hogy ha egy asszony három szóval hív magához egy férfit, akkor el kell menni ahhoz az asszonyhoz.

És mert látta, hogy az orvos kérdő tekintettel néz az arcába, fölkel az alacsony taburetről és a két habfehér kezét a vállára téve folytatta:

— Igen, barátom. Mert az asszony három szóval mindig többet mond, mint amikor tizenhatoldalas levelet ír...

Szántónak fejébe szaladt a vér. Fölugrott a karoszékből és egy mohó mozdulattal magához akarta ölelni Kamillát.

— Édes, drága asszony! — szavalta hévvel, de a kékszemű tündér szeliden eltolta magától és parancsoló mozdulattal mutatott a székre.

— Piano, drága doktor ur! Tegnapra vártam és az a három szó tegnap volt érvényes.

Szántónak harag és szégyen fojtogatta a torkát.

— És ha tegnap... ha tegnap jöttem volna?

Az asszony ajka körül újra az a halk, bágyadt mosoly játszott és elgondolkozva nézett a kandalló tüzebe. Valamelyik sarokban egy öreg óra vontatott, fáradt hangon ütötte a hatot. Azután csend lett a szobában.

Szántó nem tudta levenni szemét az édes alakról és amikor már nem bírta tovább a hallgatást, türelmetlenül tört ki belőle a szó:

— Mondja, Kamilla!... Ha tegnap jöttem volna?...

— A magáé lettem volna... — rebtent el az asszony ajkáról a félnék vallomás. Alig hallhatón, mint a lehellet ért a férfi füléhez és Szántó érezte, hogy kétoldalt, a halántékán örült taktusban lüktet az ér.

— És... ma már nem? — kérdezte nyujtottan, némi szinpadí pózzal, ahogy az amorózóktól hallotta néha.

Kamilla csöndesen ingatta a fejét.

— Nem, édes barátom... Maga nem ismeri a női szívet. Csodás, titokzatos hangszer az, melynek száz hurja közül néha elkezd zengen egy, a legcsodásabb, a legtitokzatosabb, melynek édes szavától táncra kel a vér és az agy mámoros lesz... Ez a húr dalolt a szivemben, amikor azt a három szót irtam magának tegnapelőtt. És a vágy dala zengett ebben a szobában

tegnap estig. A rózsalovag megcsókolta a pásztorlánykát ott a kis asztalon és én a Hoffmann barkarolóját játszottam a zongorán...

Szántó nem bírta tovább. Odatérdelt az asszony elé a kandalló mellett és majdnem kétségbeesetten hajtotta fejét a keze fölé.

— Kamilla, drága egyetlenem... hiszen eljöttem, itt vagyok!

A fehér kéz végigsimogatta a férfi tüzelő arcát.

— Tegnap kellett volna... Ma már újra a józan, társaságbeli asszony vagyok, aki tudja, mivel tartozik a nevének. A vágy szava elmúlt, csöndes, téli napok következnek...

Szántó fölállt. Egy kicsit ostobán, tanácstalanul kérdezte:

— És azután... mi lesz?

Az ibolyaszínű szempár tisztán, okosan nézett föl rá.

— Majd talán férjhez megyek.

A férfi most hirtelen úgy érezte, hogy nem szabad elveszitenie ezt az asszonyt. Ugy érezte, hogy nincs szebb, nincs édesebb teremtés a világon, mint ez a karcsu, törékeny szőkeség és hogy Kamillának csak az övének szabad lennie, senki másé.

Megfogta a kezét és csöndes, nyugodt hangon azt mondta neki:

— Hát jöjjön hozzám.

Az asszony egy kicsit hátraszegte a fejét és az ajka félig kinyílt.

— Tréfál?

— Legyen a feleségem! — ismételte makacsul Szántó.

Most már engedelmesen odatette az asszony a fejét a férfi vállára.

— Most boldog vagyok, — sugta neki — és a boldogságomra kérlek... menj most el innen...

Szántó belátta, hogy engedelmeskednie kell. Az ember huszonnyolc éves korában már érett gentleman, aki tudja, mivel tartozik a menyasszonyának...

Tíz perc múlva az utcán volt. Kocsi nem mutatkozott a láthatáron, gyalog indult hazafelé. Az ég kitisztult fölötte és a Rákóczi-ut sarkán fölfedezte az esthajnali csillagot egy elkésett felhő szélén. Mámoros volt egy kicsit, de a Lánchidon megint erős szél fujt és gondolkodásra késztette Szántó doktort. Az elveire gondolt és azon töprengett, vajjon nem helyesebben cselekszik vala, ha nem cseréli össze a szombatot a vasárnapal.

CORSO MOZI
Budapest, IV.,
Váci-utca

A magyar kinematográfia mesterművei kerülnek állandóan bemutatásra. Minden héten szenzációs új műsor.

Az előadások pontosan 5, 7 és 9 órakor kezdődnek.

BRITANNIA-SZÁLLÓ

VI., TERÉZ-KÖRUT 39.

télikert éttermében minden este

TOLL JANCSI és FIA muzsikál.

A walesi herceg.

Albert herceg.

Henry herceg Etonban.

John herceg.

Az angol királyi pár gyermekei.

Szerkesztői üzenetek.

— *Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség.* —

Aggódó. Értse meg már egyszer drága gyermek, hogy *A Társaság* nem egyes társaságok kis privát érdekeinek ápolására született, hanem magasabb szempontok által vezéreltetve a *mindenkire kötelező szép, finom és jó kultuszát* tűzte ki céljául. Képzeld el egy luftballont, mely az emberek fölé emelkedve, onnan a magasból készít felvételeket: masinája érzékenylemezén minden és mindenki megjelenik, ami és aki ott lenn a földön él, mozog. A jó retusőr dolga most már, hogy a foltokat a képről kiretussálja s az olvasónak élvezhető képet nyújtson át. *A Társaság a társadalom*, ennek akar legalább is tükrölni, s ha szabad magunkat ily szerénytelenül kifejezni: oktató krónikása lenni. XIV. Lajos korában éppen úgy volt *társaság* és társadalmi élet, mint volt a bécsi kongresszus idején s lesz a versaillesi békekonferencia nagy napjaiban is. A társadalmi élet megnyilvánulásait *A Társaság* mindig, minden körülmények között pártatlan objektivitással fogja megfigyelni s hasábjain reprodukálni. Ha magácska esetleg nem lesz mindig megelégedve velünk, ez nem azt jelenti, hogy föltétlenül mi vagyunk a hibásak s magának van igazsága, hanem, hogy azokat a magasabb szempontokat, melyek minket vezetnek s fognak ezentul is vezetni, nem értette, vagy nem akarja megérteni. Mi felelünk egy *ilyen* levélre is, de reméljük egyuttal, hogy most már egyszer mindenkorra megérti, hogy azért, mert a nevünk *A Társaság*, nem társaságocskák, hanem mindig csak a művelt, magyar társadalomnak irunk, annak megértésére főrekszünk. — **B. B.** 1. A bérkocsi a XVII. század elejéről való. 2. A legnagyobb tó Európában a Lagoda, Finnország és a szentpétervári terület között. 3. Erre igazán nem tudunk felelni. 4. Napoleon édesanyja is Ajaccióban született 1750-ben. Tulélte a császárt. — *Féltékeny kislány.* A kommunizmustól ne féljen. Amor birodalmában nem fogják kimondani a vagyonszétosztást és a nő továbbra is féltett magántulajdona marad annak, aki — vigyázni tud rá. Menjen férjhez nyugodtan, áldásunk

Jákó Ami.

Önre. — *Hitellen.* Ezt nem szabad. Hinni kell még a legsötétebb napokban is, mert ez ad erőt a kitartásra. — **A. O.** 20. Ön tőlünk kér tanácsot, hogy résztvegyen-e abban a regény pályázatban? Bocsásson meg, de hogy tudhassuk mi önről, mit tud és mire képes. Legalább azt írta volna meg, mit dolgozott eddig. — *Könyvbarát.* A *Tűzkereszt*-ből már a második kiadás is fogytán van. — **Kiváncsi.** *Kecskemét.* 1. Hogy az illető színesítő miért kapott ideggörcsöket? Bizonyára azért, mert idegei vannak. 2. Rajongó köztársaságpárti. 3. Kétségen kívül a legszebb. — **D. A.** *Lesz* az még másképp is, talán nem is nagyon sokára. Csak türelem. — *Futurista kép.* Képnék ugyan képtelen, sőt nem is futurista, — hanem közölni? Csak nem gondolta komolyan? — **S. B.** A versek szenzációs természettudományi fölfedezések: a pohár viz, mint „megrögzött darab” egészen új halmazállapotú jelenség. A vércsepp és a vízcsepp találkozása és „dűlekedése” pedig igazán megindító. Hogy jó-e a vers? Leírhatatlan, hogy is tudta leírni. Sőt lenyomathatatlan és mi nem is fogjuk lenyomatni. — *Babus.* Mi jobb egy tüzes huszár vagy egy lovas tűzér? A súlyos problémát kiadtuk egy szűkebb katonai bizottságnak. Egy év múlva tessék a választ jönni. De addig esetleg magától is rájöhet. — *Borvus.* A mértéket nem ütjük meg — sőt egyáltalában nem is ismerik. Bejós volna tudni, miért muszáj mindenkinek verset írni! — *Régi előfizető.* Drasche-Lázár Alfréd Tűzkeresztje minden könyvkereskedésben kapható. — *Várom.* A történet tényleg középkori s olvasása élénken emlékeztet az inkvizícióra. A barát, aki fekete csuhában háromszor dobbant jobb lábával s erre a szellem megjelenik, érdekesítő ur. De mi lett volna, ha a bal lábával dobbantott volna? Vagy mi lett volna, ha ön dobbantott volna a jobbal amíg irt, akkor talán önnek is sikerült volna valami szellemet megjelentetni. Mert ezt a novellát megjelentetni — az bizony nem sikerült.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA.

Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. — Telefon 127—05

Legfinomabb * * Sternberg zongora-szalonzájában * *
ZONGORÁK Rákóczi-ut 60. szám, saját palotájában